

De va näst en sme' i Gillsättra, som skogsråt
kom in te. Han stod å smidde då, å kärngen brygg-
de julöl. De va ett förskräckligt oväder å hon
kom in å vill evärma dej. Hon ställde dej te ve
spisen, å dro opp kjorteln över ryggen å ställde
dej te me änn'emot värmen. Men rätt som de va så
kokte vörkitteln över å kärngen skulle fram
å se te den. Då sto' skogsråt i vägen för henne
å då to hon e slev utav vörten å slog i änn' på
henne. Då ga hon dej te å skrika så förskräck-

lågt å så bar hon iväg ut å hon ga sei iväg opp
te Ingrällstenen å där skrek hon:

o homor-hol o!" De va hennes kar som hette
så.

Å då svarade de långt bort i skogen. "Ja," sa han,
"va e de?"

"Jo, men fál ha fót stól ,," sa hon.

Sen frågade han: "Vem har gjort de?"

"de ha fáls föd ,," svarade hon.

De va smen hon kom in te. Hon hade frågat va han
hette, å då hade han sagt: "Jo, ja heter fálv ."

Då sa han karen: "fálv föd, fálv há ,"
sa han då.

Hummerihåll.— Min stjärt har fått skåll.—De har
själver gjort.— Själver göra, själv ha.

Å nu påstår de att de ska va märken i stenen efter
en hästfot å en folkfot. De skulle hon ha hatt å
hon smälde i dom så hårt så de ble märken, å de e
de också märken efter.